

Dette er også baggrunden for, at vi i dag er medforslagsstillere til det lovforslag, der behandles her, og det er SF's holdning, at vi bør sætte beløbet op til den størrelse, det havde sidste år. Det er jo ikke noget, der betyder alverden rent økonomisk, og det er rigtigt, som ministeren sagde, at det er svært at fastsætte et beløb, når man skal hædre folk. Men vi mener, det vil være svært at sætte beløbet ned, og derfor fastholder vi selvfølgelig lovforslaget. Vi mener, det er en besked den hæder til dem, der stadig er i live.

Bjørn Elmquist (RV):

Som Socialdemokratiets ordfører allerede har sagt, var dette emne jo oppe i sidste folketings-samling i forbindelse med 50-året for befrielsen, og ved den lejlighed var vi inde på samme spørgsmål som nu.

Ved den lejlighed tilkendegav Det Radikale Venstre, at vi ikke kunne støtte ideen. Det har bestemt ikke noget at gøre med manglende respekt. Vi har megen respekt for det, der skete dengang, og vi føler stor sympati for de mennesker, som led tab ved den lejlighed. Den sympati nærer vi fuldt ud som alle andre, men vi kan altså stadig ikke støtte lovforslaget.

Tom Behnke (FP):

Hædersgaverne er gaver, og meningen er, at de skal være gaver til ære og hæder for dem, der under Anden Verdenskrig ydede en særdeles flot og prisværdig indsats. Sådan skal det også være.

Sidste år fordoblede vi beløbet i anledning af 50-året for befrielsen. Det syntes vi også var helt rimeligt, og det støttede vi også dengang. Vi mente, at netop i anledning af 50-året kunne man ligesom give en ekstragave, og det gjorde vi så.

Men ved den lejlighed behandlede vi også et forslag fra Enhedslisten om at gøre ordningen permanent, så beløbet skulle være dobbelt så højt fremover. Dengang stemte vi imod og argumenterede imod forslaget, og det gør vi igen i dag. Vi finder egentlig, at det niveau, hædersgaverne ligger på i øjeblikket, er et rimeligt og et fornuftigt niveau for en hædersgave.

Arne Melchior (CD):

Vel vidende, at CD's ministre i regeringen har givet tilslutning til regeringens afvisning af dette lovforslag, skal jeg alligevel udtale følgende:

Ligesom SF var vi med til forkastelsen af Enhedslistens lovforslag med den forklaring, at vi ønskede, der skulle være så megen harmoni og enstemmighed som muligt i Folketinget ved mødet på jubilæumsdagen, den 5. maj i fjor. Men allerede ved den lejlighed anmeldte jeg på CD's vegne, at vi havde meget stor sympati for det – ja, jeg var såmænd selv med til at initiere det i forhandlingerne i det statsministerielle udvalg forud for den 5. maj; men vi bøjede os altså.

Nu siger ministeren, at der forud for den ekstraordinære forhøjelse i fjor var bred forståelse fra modstandsfolks side for det forslag, og det er selvfølgelig rigtigt. Men der foreligger jo et brev – jeg har det desværre ikke med herved, så jeg kan ikke huske, hvilken af modstandsorganisationerne det er, men jeg tror, det er Frihedskampens Veteraner eller en af de andre landsdækkende organisationer – med besked om, at organisationen støtter dette lovforslag, og man kan jo heller ikke forvente andet. Og derfor må jeg altså gøre denne tilføjelse til ministerens oplysning om, hvad der skete i fjor: Selvfølgelig støtter de det! Og jeg må have lov til at sige, at det undrer mig altså, at det skulle være så svært at svinge sig op til at støtte lovforslaget.

Det er blevet sagt, at der ikke skal være tale om forsørgelse. Det er hæder, det drejer sig om, og den kan man ikke sætte kroner og øre på. Men når hæderen altså kommer i form af kroner og øre, er det vel ikke helt ligegyldigt, hvor mange der er tale om, og som bemærkningerne til forslaget klart viser – og det vidste vi også i fjor – er beløbet udhulet i dramatisk, ja, næsten kriminel grad, siden det oprindeligt blev fastsat. Hvis det er hæder, det drejer sig om, kunne man jo nøjes med at udlevere et diplom i en smuk ramme eller en flot figur. Men man har altså valgt at give hæderen i form af kroner og øre, og hvorfor den hæder skulle være mindre nu – 50 år efter – end den var i 1945 og 1946, kan jeg altså ikke få ind i mit hoved.

Så har jeg en speciel hilsen til Det Konservative Folkeparti: Tænk, at en sådan gruppe på 27 medlemmer plus en færing ikke engang kan mobilisere en ordfører, der kan være til stede under en sådan debat! Så kan man godt forstå, at andre partier med 5-7 medlemmer i grupperne har svært ved at klare det hele. Men sidst var det jo en anden ordfører, nemlig hr. Stefan G. Rasmussen, og den 23. februar 1995 sagde han minsandten ved førstebehandlingen af lovforslaget – jeg citerer fra Folketingets forhandlinger side 3523: